U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna ve věci žalobce: **K. M.**, zastoupen Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Slezská 14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2011, čj. OAM-17/LE-LE05-LE05-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2012, čj. 49 Az 4/2011 - 99,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Jiřímu Ostrýtovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnutím označeným v záhlaví tak, že se mezinárodní ochrana žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, který výše uvedené rozhodnutí žalovaného rozsudkem zrušil. Tento rozsudek krajského soudu byl zdejším soudem ke kasační stížnosti žalovaného zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení (rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2011, čj. 1 Azs 19/2011 - 80).

[2] Krajský soud žalobu svým v pořadí druhým rozsudkem, označeným v záhlaví, zamítl. V odůvodnění nového rozsudku uvedl, že žalobce sám netvrdil, že měl v zemi původu problémy z důvodu příslušnosti ke kurdské národnostní menšině. Vlast opustil kvůli rodinným problémům (zvykové právo) a z obavy před nástupem povinné vojenské služby. Dle krajského soudu bylo v průběhu správního řízení bezpečně prokázáno, že žalobce nebyl dezertérem ani odpíračem vojenské služby; bez jakýchkoliv problémů mu

byl správními orgány země původu opakovaně vydán cestovní doklad a umožněno ze země vycestovat. Při posuzování žalobní námitky spočívající v tvrzení, že žalovaný náležitě nevyhodnotil výpověď žalobce, byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným ve shora cit. rozsudku NSS. Krajský soud uzavřel, že problémy, které žalobce uvádí, neodůvodňují užití § 12 zákona o azylu. Žalovaný rozhodnutí vydal na základě úplně a přesně zjištěného skutkového stavu a v souladu s právními předpisy.

[3] Důkazní prostředek, jenž žalobce k prokázání svých tvrzení doložil v rámci nového ústního jednání před krajským soudem (povolávací rozkaz tureckých orgánů ze dne 17. 1. 2011), krajský soud neprovedl s odůvodněním, že se jedná o novou skutečnost, která nebyla uplatněna v předchozím řízení bez zavinění žalobce a která odůvodňuje novou žádost o udělení mezinárodní ochranu.

[4] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu. V kasační stížnosti namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda žalovaný při posuzovaní možnosti udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu postupoval v souladu se základními zásadami správního řízení. Nenastoupí-li stěžovatel vojenskou službu, hrozí mu v jeho zemi původu nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, přičemž státní orgány Turecka nejenže takové jednání tolerují, ale jsou i jeho původci. To je také důvod, proč nemůže využít ochrany domovského státu.

[5] Dále stěžovatel polemizuje s pojmy „dezertér“ a „odpírač vojenské služby“ a nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že v jeho případě nebylo prokázáno, že do těchto skupin patří. Krajský soud byl při svém rozhodnutí vázán právním názorem předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a za této situace se stěžovateli jeví nový rozsudek krajského soudu jako čistě formalistický, založený jen na výkladu pojmu „odpírač vojenské služby“. Dle stěžovatele měl být za odpírače vojenské služby jednoznačně považován již v řízení před žalovaným, neboť bylo zcela evidentní, že mu bude povolávací rozkaz v nejbližší době doručen. Rozhodnutí žalovaného bylo založeno na závěru, že mu v jeho vlasti nehrozí vůbec žádné nebezpečí, nikoliv na závěru, že stěžovatel není dezertérem nebo odpíračem vojenské služby, na kterém založil napadený rozsudek krajský soud. Dodává, že toto přesvědčení žalovaného je v rozporu se zprávami mezinárodních organizacích na ochranu lidských práv nebo Zprávou o dodržování lidských práv v Turecku v r. 2009 z 11. 3. 2010, jejímž původcem je údajně US Department of State, příp. s osobní zkušeností mnoha občanů kurdské národnosti. Po stěžovateli prý nelze požadovat, aby si míru dodržování právních předpisů v Turecku nejdříve „vyzkoušel“, poté aby v případě nenastoupení vojenské služby uprchl, příp. z nastoupeného výkonu vojenské služby dezertoval, a teprve pak požádal o mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany.

[6] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] V daném případě posuzoval zdejší soud nejdříve přípustnost kasační stížnosti.

[8] Kasační stížnost není přípustná.

[9] Důvody přípustnosti kasační stížnosti upravují § 102 až 104 a § 106 s. ř. s. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná též proti rozhodnutí, jímž (krajský) soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Výjimkou bude situace, v níž stěžovatel namítne, že krajský soud se v novém rozhodnutí neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jenž vyslovil ve svém zrušujícím rozsudku.

[10] K účelu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se zdejší soud vyjádřil v usnesení ze dne 10. 6. 2008, čj. 2 Afs 26/2008 - 119, podle kterého toto ustanovení „*zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“ Nejvyšší správní soud je pak v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.] (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS).

[11] Nejvyšší správní soud projednává věc stěžovatele již podruhé (tj. na základě opakované kasační stížnosti), přičemž je bez významu, zda první i opakovanou kasační stížnost podá stejný z účastníků řízení, či nikoliv. Stěžovatel v (pořadí druhé) kasační stížnosti však nikterak netvrdí, že by krajský soud nerespektoval právní názor vyslovený v předchozím řízení zdejším soudem. Jeho stížnost je v podstatě spíše polemikou s důvody, na kterých stojí rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 19/2011 - 80 (srov. body 10-19 tohoto rozsudku). V kasační stížnosti nadto pouze uvedl, že „*Krajský soud i správní orgán vycházeli z čistě jazykového výkladu pojmu ‚odpírač vojenské služby‘. [...] Za této situace se rozhodnutí správního orgánu i Krajského soudu, který byl vázán právním názorem NSS vysloveným v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č.j. 1 Azs 19/2011 – 80, jeví stěžovateli jako čistě formalistické ...*“ V čem spatřuje formalismus krajského soudu však již blíže nekonkretizuje.

[12] V návaznosti na znění předchozího rozsudku NSS nemůže takovéto tvrzení představovat tvrzení, kterým stěžovatel namítá pochybení krajského soudu spočívající v nerespektování právního názoru zdejšího soudu – tj. jedinou výjimku, která by odůvodňovala projednání opakované kasační stížnosti.

[13] Pokud je toto jediné místo v kasační stížnosti, kde se stěžovatel zmiňuje o vázanosti krajského soudu právním názorem NSS, nelze toto tvrzení bez dalšího považovat za přípustnou kasační námitku. V daném případě nebyl zdejší soud povinen za stěžovatele dohledávat nebo vymýšlet příslušné argumenty; Nejvyšší správní soud je v řízení zásadně vázán pouze rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s).

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je nepřípustná. Z tohoto důvodu proto již nebylo nezbytné zabývat se dále otázkou, zda je kasační stížnost také přijatelná, neboť nebyly splněny základní požadavky její přípustnosti a v důsledku vytýkaného nedostatku kasační stížnost nelze projednat.

[15] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. pro nepřípustnost odmítnout.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[17] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen ustanoveným advokátem Mgr. Jiřím Ostrýtem. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hotové výdaje a odměnu za zastupování v takovém případě hradí stát. Ustanovený advokát vyčíslil odměnu za zastupování v předmětném řízení ve výši 2.880 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a hotové výdaje ve výši jednoho režijního paušálu – 300 Kč, včetně DPH. Zdejší soud však ustanovenému advokátovi odměnu za podání kasační stížnosti v daném případě nepřiznal. Protože kasační stížnost je nepřípustná, nelze úkony advokáta považovat za účelně vynaložené náklady k bránění práva (§ 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., § 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu